

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

γλωττότερον τῶν θρήνων—τὰ κρατεῖ ἀκόμη δέσμια.

*

"Ἐχει ἀνοικτὸν ἐμπρὸς τῆς τὸ βιβλίον. Τὸ κρατεῖ μὲ τὰς χεῖρας ζηλοτύπως· εὐρίσκει εἰς τὰς σελίδας του ἓνα ἀντικαταστάτην, ἔχει καὶ τὸ

βιβλίον ἀγκάλας, θερμὰς ἐνίοτε ὡς τῆς μητρὸς. Ὑπάρχουν βιβλία—πύλαι Ἄδου ψυχικοῦ· ὑπάρχουν καὶ βιβλία—σωσίβια· καὶ ὅταν ἡ θύελλα μυκάται καὶ ὁ κεραυνὸς τοῦ θανάτου ἐκσπᾷ ἀκρόατος καὶ κλονίζεται τὸ σῶμα καὶ θολοῦται ἡ διάνοια καὶ ἀσφυκτιᾷ ἡ ψυχὴ, ἀνατέλλει μία ἐλπίς ἀπὸ τὰς σελίδας ἐκείνας, ἀναθρόσκει εἰς σπινθὴρ παρηγορίας καὶ ἀναζητεῖ ἡ βαρύνυμος ψυχὴ ν' ἀναπληρώσῃ ὅ,τι μοιραίως ἀπώλεσεν εἰς μίαν σκέψιν.

Ἀνοικτὸν ἐμπρὸς τῆς τὸ βιβλίον, ἀναμένει τὸ βλέμμα τῆς· τὰ νέφη θὰ ἀντιπαρέλθουν, τὸ μέτωπον θὰ αἰθριάσῃ, τὰ χεῖλη θὰ δεχθοῦν πλατυτέραν πνοήν, τὸ βλέμμα θὰ ἀναπανθῇ εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς σκηνογραφίας. Καὶ ἡ παρθε- νικὴ αὐτῇ ὑπαρξίς διὰ τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος εἶ- ναι ἀκόμη ὄνειρον ἐαρινόν, δορυθῶνται ὡς ἓνα αἰνίγμα τῆς πλάσεως, ἡ ὁποία φιλοξενεῖ ἄνθη καὶ ὄφεις, ἀστέρας καὶ τάφους, βρέφη καὶ δη- μίους. Αὐτὴ ἡ ὁποία ἐπλάσθη διὰ τὰ σκορπίζη, γέλωτας ἡχηροὺς ἀνὰ τοὺς κήπους καὶ νὰ εἶναι ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῶν πτηνῶν, προτιμᾷ εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου νὰ προσηλοῖ τὸ βλέμ-

μα καὶ νὰ πλανᾷ τὴν φαντασίαν εἰς τὰ ἄδυνα τοῦ λογισμοῦ.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικον· διὰ τὰ ἔμφυχα πα- λαίου ἀγῶνα ἐξαντλήσεως, τὰ ἄψυχα ἀποτε- λοῦν ἀληθινὸν θρόμβον τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΑΟΥΣΤ

Τὸ πρόσωπό σου στρέψε
Σ' ἐμένα, Μαργαρίτα,
Καὶ ὅτῃ ματιά μου κῦτα
Τὴ συμφορὰ ποῦ κλειᾷ.

Πάθει καὶ μίση δειχρουν
Μεσ' τὸ φορικτὸ σκοτάδι
Θὰ δῇς σ' αὐτὰ τὸν Ἄδη
Θὰ δῇς τὸν κεραυνό !

Κι' ἀγκάλιασέ με πάλι
Κι' ἀπ' τὰ ἀγνά σου χεῖλα
Π' ἐχλώμιασαν σὰν φύλλα
Δὲς μου τ' ἀγρὸ φιλλί.

Γιὰ τὰ σὲ σώσω ἤρθα
Νὰ λύσω τὰ δεσμά σου,
Ἢ τόση συμφορὰ σου
Μοῦ καὶ τὴ ψυχὴ

Φύγε μακριὰ μου, Ἑρρίκε
Ἔχεις τὰ χεῖρα στὸ αἷμα
Καὶ γέρνεις ἐμπρὸς στὸ στέμμα
Τοῦ Μεγιστοφελῆ.

Γιὰ σὲ μέσ' τὴ καρδιά μου
Μῖτος φορικτὸ βογγαίει,
Τώρα ἡ ψυχὴ μου πᾶει
Στὸν Πλάστη νὰ κριθῇ.

Δ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΡΑΖΙ

"Ὅπως μαραίνεται τὸ κρῖνο
ὅταν σ' ἀγκάθια ξεφυτρώνῃ,
κι' ὅπως σιγὰ-σιγὰ κ' ἐκεῖνο
ἀπ' τὸ μαράζι σβύνει λυώνει,
ἔτσι κι' ἐγὼ σὰν ἄλλο κρῖνο
ποῦ μέσ' σ' ἀγκάθια ξεφυτρώνῃ
μαραίνομαι καθὼς ἐκεῖνο
γιατ' εἶπε ἀμέτρητοί μου οἱ πόνοι !

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

